

tegen entree te zien. Afgezien van de groote fout, dat op de traceeringen van het venster bij de compositie niet gelet is, bieden deze vensters toch kranig teekenswerk en vooral een schitterend beheerschen der kleur. Het zijn eenvoudig wonderen van kleur geworden!

Zoo biedt dan deze tentoonstelling een veelheid van dingen, waarbij het leelijke vrijwel ontbreekt. Men kan gerust konstateeren, dat vooral de toegepaste kunst in Duitschland sinds de expositie van Dresden belangrijk vooruitgegaan is. Wanneer men die fraaie weefsels, die stalen van keramiek, die metaalwerken ziet, gaat men zich verbazen over het vele goeds, dat in Duitschland gemaakt wordt en verbaast zich tevens, dat men zulke dingen zoo weinig in onze Duitsche winkels ziet.

Doch daarvoor dient deze tentoonstelling ook, om op het publiek veredelend in te werken! Zonder dien drang is er geen verandering op winkelgebied mogelijk!

J. A. LOEBÈR JR.

HERMAN MOERKERK.

In den kunsthandel Bernard de Vries, Spiegelstraat, was dezer dagen een tentoonstelling van teekeningen door Herman Moerkerk, een man, die vroeger de kunst als liefhebberij beoefende, doch zich nu als kunstenaar heeft gevestigd (als ik het zoo noemen mag).

Moerkerk heeft zeer zeker even veel talent en bekwaamheid als vele anderen die geregeld exposeeren, en meer dan weer anderen, wier namen in de kranten geregeld genoemd worden en die een vast afzetgebied hebben. Waarom zou hij dus ook niet exposeeren? Deze vraag is niet gemakkelijk te beantwoorden, maar de andere, die eigenlijk eerder moet gesteld worden: waarom zou hij wel exposeeren, is spoedig beantwoord. Hij exposeert om bekend te worden en te verkoopen. Daarom zijn de vlotte teekeningen, meestal van slechts één figuur,

„een type”, smakelijk opgekleurd, in een passe-partout gezet en ingelijst. Misschien vinden ze koopers; er worden stellig veel slechtere dingen aan den man gebracht. En slecht zijn deze dingen niet, ze zijn slechts te gemakkelijk, te zeer wat de nietonbegaafde teekenaar zooal wel kan, en wat ongetwijfeld vele anderen ook kunnen. Het zijn niet onaardige schetsjes, frisch gedaan, er zit alleen te weinig in, er is te weinig gezocht, gevochten. Er was niets uit te vechten. Het is precies wat de maker kan, allang kan. Streefde hij iets hooger, zocht hij composities te geven, trachtte hij iets meer dan een oppervlakkig aardigheidje te halen uit de menschen die hij afbeeldt, het werk zou misschien minder aangenaam aandoen, en vooral niet expositions-fähig zijn. Zulke dingen inlijsten, exposeeren, verkoopen, nieuwen voorraad maken als de eerste gaat, het is misschien de manier om uit een talent een burgermansbestaantje te slaan; het is echter nog veel zekerder de manier om als kunstenaar naar den kelder te gaan. Er zitten geen jaren van denken, ploeteren, zoeken achter deze faciele dingetjes, en men ziet het ze aan.

Dit schijnt een streng oordeel; het is vriendelijk bedoeld. Ik ken er velen, die evenzoo hun aardige schetsen zouden kunnen opscharrelen, schoonmaken en voor een tentoonstelling opmaken en die minstens zooveel eer daarmee zouden inleggen. Maar ik kan niet anders dan hen gelukwenschen met de bescheidenheid die hen zulk werk doet kennen voor wat het is, en met den trots die hen drijft er niet tevreden mee te zijn en te wachten tot ze in belangrijker opgaven geslaagd zijn.

C. V.

ROLAND LARY.

Een weinig bekende ouderen — weinig bekend, doordien hij in eenvoud tevreden en stil leeft in zijn stad — heeft er zich nu toch voor laten vinden, daarbuiten te gaan.